

europæiske lande gør. Vi, det danske folk, skal forhindre andre europæiske folk i at gøre, hvad de har lyst til.

Jeg synes, at det placerer Danmark ganske centralt i den europæiske historie, men jeg vil nok sige, at det er vel også en selvovervurdering, som fru Annette Just formodentlig – jeg ved ikke, om Enhedslisten også hopper på den – kan være alene om.

I øvrigt er der meget, der er underligt i fru Annette Justs tale. Jeg kan ikke forstå, at fru Annette Just kan påberåbe sig at være EF-tilhænger. Så vidt jeg husker, stemte Fremskridtspartiet for Den Europæiske Fælles Akt i sin tid.

Men det er åbenbart forbigået fru Annette Justs opmærksomhed, at sætningen om det stadig snævrere samarbejde i Europa faktisk stammer fra Romtraktaten i 1957, hvor det blev understreget, og dermed var det fundamentet både for dansk tiltræden af Fællesskabet i 1973 og for Den Europæiske Fælles Akt i 1986, og derfor er det grundfundamentet i hele EU-samarbejdet, fru Annette Just her tager afstand fra.

Jeg fatter ikke, at fru Annette Just ikke melder sig under JuniBevægelsens, nej, det er vel ikke engang nok, men så unionsmodstanderbevægelsens og Enhedslistens faner i stedet for at lege nationalist her i Folketinget.

Men så må jeg sige omkring debatten i dag, at de fire danske forbehold efter CD's opfattelse overhovedet ikke hører hjemme på regeringskonferencen. De er ikke til debat på regeringskonferencen. De er til debat i Folketinget. De er til debat med det danske folk, og det eneste sted, de danske forbehold kan hæves, er i Danmark på foranledning af Folketinget og ved hjælp af en folkeafstemning eller flere. Det synes jeg vi skal holde fast i.

Så kan vi selvfølgelig vælge som Enhedslisten at sige: For at leve op til de forbehold er vi nødt til overhovedet ikke at blande os i, hvad der foregår på regeringskonferencen på de emneområder, der kunne røre forbeholdene. Dermed sætter man Danmark totalt uden for indflydelse.

I CD har vi nu den opfattelse, at vi også skal sidde med ved bordet, når man diskuterer en kommende udenrigs- og sikkerhedspolitik, at man også skal sidde med ved bordet, når man diskuterer retspolitik, at vi også skal sidde med ved bordet, hvis man kommer til at diskutere den økonomiske politik, men stadig væk med udgangspunkt i, at det, de andre lande bliver enige om – og der gør det ikke noget, at udenrigsministeren og andre ministre hjælper med til

at få nogle fornuftige løsninger – bakker vi så op i en ratifikation, men understreger samtidig, at Danmarks deltagelse alene afhænger af de fire forbehold.

Sådan ser vi nu verden: være konstruktivt med på alle områder, men erkende, at Danmarks tiltræden er afhængig af en folkeafstemning.

For det er jo det, der – for lige at tage den engang til til ære for SF – ligger i det danske kompromis. Vi lover folkeafstemningen, til gengæld lover vi også, at de andre kan gå i den retning, de vil, og så langt de vil på de områder, hvor vi står udenfor. Der har vi altså den stik modsatte holdning af Fremskridtspartiets, hvor vores opfattelse er, at Danmark ikke skal styre Europa. Danmark skal være en konstruktiv medarbejder. Det er ikke en beslutning her i Folketinget, der skal forhindre andre europæiske folk i at få den løsning, de gerne vil have.

Jeg vil så godt markere, at CD ønsker de fire forbehold hævet. Vi mener, at man som led i en fælles europæisk udenrigs- og sikkerhedspolitik må have muligheden for en forsvarsdimension. Vi ønsker ikke Vestunionen som en del af Den Europæiske Union. Det har vi markeret den ene gang efter den anden. Men vi ønsker bestemt, at Den Europæiske Union kan beslutte at bruge Vestunionen, og vi synes, det er aldeles ulogisk, at Danmark er uden for Vestunionen på et tidspunkt, hvor Vestunionen bliver en stadig stærkere del af NATO-samarbejdet, det samarbejde, vi i forvejen er medlemmer af.

Vi tror også, det bliver meget, meget vanskeligt at finde en model for et samarbejde mellem et Danmark uden for ØMU'ens tredje fase og så de kernelande, der må lave den tredje fase. Forudsætningen for et sådant arrangement må jo være, at den danske økonomiske politik – den danske kronkurs, det danske renteniveau osv. – rent faktisk kan holdes på et fornuftigt niveau, og hvis der ikke er et troværdigt samarbejde mellem dem, der laver ØMU'en, og os, så er man nødt til i Danmark at tage det forbehold op til diskussion.

Omkring retssamarbejdet tror vi, at man på flygtningeområdet og kriminalitetsområdet får så store problemer, at man er nødt til at effektivisere samarbejdet, og det vil betyde, at man også er nødt til at gå mere i unionsretningen, og at Danmark er nødt til at være med.

Unionsborgerskabet er der jo meget symbolik i. Nu var det også lidt pudsigt at høre her, at unionsborgerskabet ikke betød noget, som fru